

EELK KADRINA KATARIINA KOGUDUSE HÄÄLEKANDJA

ELULÄTE

aprill 2025 nr 114

SÕNA

„Mis te otsite elavat surnute juurest?

Teda ei ole siin, ta on üles äratatud!" Lk 24, 5

MÕTE

Nii teatasid Jeesuse tühjal haua naistele suurt uudist noored mehed, Jumala saadikud. Kuid kas naised jäid seda kohe uskuma; kas meie oleksime uskuma jäänud, kui oleksime seal olnud? Vaevalt küll. Taipamine võtab aega, aga usk on eeskätt usaldus ja käib pigem hinge ning südame kaudu. Meile, siin ja praegu, on see võimalus alati olemas - uskuda uut maailma uuetsloomisest, surma võimu murdmisest. See usk on meil selleks, et see võiks kaunistada meie elu. Ta on tõesti üles tõusnud!

PALVE

Issand Jeesus, tänu sulle uue ajastu avamise eest sinu ülestõusmise läbi! Aamen

EESTI TEOLOOGE - HILLAR PÖLD

Tema isa Harald Pöld oli Kose koguduse õpetaja, Eesti Misjoni Seltsi asutaja, 1920. ja 1930. aastate konservatiivse teoloogilise voolu juhtfiguur ja piiblitõlkija. Isa vend Peeter Pöld oli Tartu ülikooli kuraator, pedagoogikaproffessor. Hillar armastas muusikat ja lõpetas Tallinna Konservatooriumi klaveri erialal. Õpingute ajal võttis Hillar osa ka Tallinna Jaani koguduse noortetööst, kuulates seal isa piiblitunde Vana Testamendi prohvetitest. Riigivanem Päts oli kinkinud piiblitõlke eest isa Haraldile 500 krooni. Pool sellest läks Hillari õpingute alustamiseks Tartu Ülikoolis usuteaduskonnas. 1940. aasta 24. jaanuaril toimunud piiblitõlkekomisjoni koosolekul määrati Hillar lõpetamata jäänud VT tõlke käsikirja viimistlejaks. Hillar Pöld tunnistati usuteaduskonna lõpetanuks 2. veebruaril 1943. Enne seda oli õpingute lõpusirgel Pöld sooritanud 1942. aasta detsembri alguses edukalt pro venia concionandi eksami. Ka prooviaasta Tartu Peetri koguduses õpetaja Jaan Muru juures oli edukas. Enesetäiendamise ja edasiõppimise raames sidus Hillar Pöld ennast 1951. aastal tihedamalt Usuteaduse Kõrgema Katsekomisjoniga (Usuteaduse Instituudi eelkäija). Lisaks kirikuloo vanaajale ja dogmadeloole tegelnuks Pöld ka UT tõlke ja eesti keelega, üldajaloo ja kodumaa ajaloo ainetega ning populaar- ja ühiskonnateadusest võetud küsimustega. Aastatel 1953-1974 oli ta Simuna koguduse õpetaja. Kiriklikult orienteeritud teoloogina aktsepteeris ja esindas Hillar ka kiriklikult defineeritud ning evangeelselt, pietistlikult esitatud kirikuajalugu. «Kirikulugu on kiriku, mitte kirikute ajalugu. Kirik on usklike kogudus, ühendatud Issanda Vaimu sünnitatud evangeeliumi läbi, mille kaudu ta on omandanud kindluse Kristuses pakutavasse õndsusesse.

Ta ülesandeks on selle õndsuse kestev edasipakkumine ja haaratavaks-tegemine kõigile. Kirikuloo ülesandeks on seejärgi, kirjeldada kiriku arenemiskulgu maailmas oma ülesande täitmisel, ta edenemist, edusamme, tagasiminekuid, kõrvalekaldumisi, mandumist ja uuenemist.» 29. aprillil 1980-ndal aastal kutsuti Hillar Pöld oma Issanda juurde. Tänavu möödub tema surmast 45 aastat.

Prof Riho Saardi uurimustöö põhjal.

13. aprill kl 11
Palmipuudepüha. Laulab
kirikukoor

18. aprill kl 11 Suur Reede.
Ristitee palyus

20. aprill kl 11 Kristuse
ülestõusmispüha. Laulab
kirikukoor

Alates palmipuudepühast (13. aprill) toimuvad jumalateenistused kirikus iga kuu 2. ja 4. pühapäeval algusega kl 11. Tere tulemast!

Skänni QR
ja toeta oma
kodukogudust
AITÄH!

Il peatükk

Taaskord oli Nõgesnõmme alevikus alanud periood ja seda ka kunstnik Vahur Pihlaka elus, kus ta endale tunnistas, et kogukond ei saa temast aru või vaatab temast justkui mööda. Loomeinimeste asi, kord tekib tahtmine midagi paberile visandada, teinekord jälle mitte. Herbertit Pihlaka talu peremees muidugi teadis, kuid ei arvanud temast ega ta pojast Laurist midagi head. Kui inimene ikka ei mõista, mis talle elus tegelikult hea on, siis, kes on tema Vahur Pihlakas, et teisele kunstnikule ütelda, et too joomise päris maha jäta. Siiski lootis ta südames, et Laurist võib veel asjagi saada. Ta on hea peaga poiss ja haarab kõike justkui lennult. Tol päeval Herberti korteri ukse taga kella andes, ei teadnud Vahur kas nutta või naerda. Äkki teisele hoopis kaasa tunda? Aga, milleks? Herbert kutsus mehe korterisse ja käskis üleriided kuhugi diivanile visata. Vabandas, ta polevat veel koristada jõudnud.

“Ja Lauri? Kus siis tema?” küsis Vahur istet võttes.

“Aa, tema või? Ei mina tea. Siit korterist ta hommikul kuhugi välja jooksis. Peaaegu mees juba. Saagu ise kordki hakkama!”

Vahur põrnitses laual olevat poolikut kohvitassi ja selle kõrval puutumata kiluvõileibu:

“Herbert, Ummelase Toivo on nüüd surnud. Mis sina kogu sellest loost arvad?”

“Jah, poisike! Poleks vaja olnud selle mootorattaga nõnda kihutada! Aga tänapäeva noored, neil pole ju austust ega lugupidamist vanemate inimeste vastu. Saaks aga kihutada ja näed nüüd, ongi tulemus käes! Plika nagu ma kuulsin, võttis Margaret Tartusse enda juurde. Jah?”

“Jah. Diina on tõesti tädi juures linnas, aga ikkagi. Kuule Herbert, tunnista nüüd mulle ausalt ja puhtast südamest, et ega sinu poisil Lauril sellega ometi midagi tegemist ei ole? Nad ju selle pimedas Holgeriga olid ka pidevalt mestis. Pean silmas, neid kolme.”

“Ei, ei, minu Lauri on nende kahe kõrval lausa paipoiss. Minu poiss ei tee kellelegi kurja.”

“Herbert, ei mõista mina, kuidas sa teda üksinda küll kasvatad? Raske ei ole või?”

“Ja sellist asja, küsid sina, Vahur Pihlakas, minu käest? Ise samuti üksikisa nagu minagi. Ma nüüd ei mõista, kas sa tahad mind õpetama hakata, kuidas mina oma poega kasvatama pean või? No naljanumber tõesti, peab mainima! Mis sa tõesti arvad, et meil, sinu ja minusugusel, loomeinimestel see elu praegu kerge on või? Elame Lauriga siin köök-toas nagu varblased turuvärvavas. Ei tea sedagi, kuidas homme toidu lauale saab. Kui üldse.”

“Kas sa maalid ka praegu midagi, Herbert?”

“Ei. Pole nagu tahtmist. Nädavaheetus läks ka pikale. Tegime Toomas Seedriga mõned klõmmid, nii närvide rahustamiseks või kuidas seda öeldakse, aga jah, minu poisi koha pealt, hoia sina, Vahur oma suu

parem kenasti kinni!”

Kunstnik Pihlakas tundis korraga end selles korteris väga ebamugavalt. Jah, temal oli poeg Joonas, epilepsiahaige laps, aga näe, tema sai kõigele vaatamata hakkama. Härra Tungal lubanud poisile isegi väikese tasu eest eratunde andma hakata, kui juhuslikult vajadus tekib. Vahur vaatas Herbertile otsa. Midagi selles mehes hakkas talle tõsiselt vastu. Midagi niisugust, millele õiget nimetustki ei osanud anda. Ta silmitses oma soonelisi kunstnikukäsi. Kuidas nende loomeinimeste kohta nüüd öeldigi? Et nad ei tegevatki nagu päris tööd. Et seda, mida nemad teevad, ei saa nagu päris tööks nimetadagi. Siis vaatas ta Herbertile otsa ja mõtles, et too mees siin oli temast ju kõvasti neli, viis aastat vanem. Isehakanud maastikumaalidega katsetaja, mees, kes ütles, et kõige tähtsam on lõimimine ja elu nautimine täiel määral. Et selles olevatki elu saladus, kui kunstiinimesed end oma tööde kaudu eksponeerivad ning elu ennast liiga tõsiselt ei võta. Kas Vahur siis ei mõistvat? Kas ta ei saavat aru?

Vahur Pihlakas noogutas ja vastas: “No ja, mõte su jutus ju on, aga ega siis ainult meil pole keeruline. Kõigil on praegu. Muudkui aga pinguta seda püksirihmakest ja aina maksa. Herbert, ma ikka mõtlen nagu meie poiste peale, et kuidas nemad hakkama saavad. Inimlikku empaatiavõimet võiks sinuski ju veidike leiduda. Olen ikka Joonasele öelnud, et õppigu vähemalt, et tema samu vigu oma elus ometi ei teeks nagu need Toivo ja Toomase sarnased. Et see noorus ja siis arvatakse, et meri võib ulatuda põlvini.”

Herbert sättis oma tagumiku diivaniotsale ja lonksas siis kohvitassist. Ikka veel tundus sellel olevat tõkati maitse. Isu ka ei olnud tulnud. No kuhu see Lauri siis oma arust õieti läks? Ta vaatas Vahur Pihlakale otse silma ja hakkas korraga kõva häälega naerma. Kui ta siis oli leidnud mahti vesiseid silmi pühkida, lausus ta:

“Sina, Vahur oled Pihlaka peremees. Sul on vanemate talu pidada, aga minul pole peale Lauri enam midagi hinge taga. Kas sa arvad, et see mul kõik hinge ei lähe? Ausalt öeldes, oleme me mõlemad sinuga kunstiinimesed ja peaksime ju ometi üksteisest aru saama või nii. Sellepärast küsingi ma sinult: mida sa minult tahad? Mida te minust üldse kõik tahate?”

Herberti käed põlvedel tõmbusid rusikasse. Samal ajal klõpsatas korteri uks ja sisse astus Lauri, hõigates juba toa uksele.

“Paps, ma olen tagasi! Tere, kas keegi ütleks, mis siin õieti toimub?”

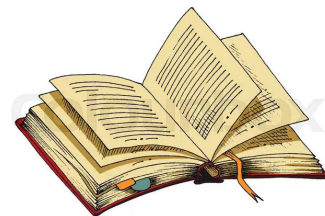
Järgneb.

INIMESE JÕUETUSEST

Lõik R.Kiviloo päevaraamatust:

“Olin noorena mere-ja laulumees. Eriti meeldisid mulle vaimulikud koorilaulud. “Ravisin” nendega oma jõuetust. Jumala Sõna ja muusika olid minu jaoks kui palsam, kui hingetoit. Kevadeti, kui tekkiski väsimus ja mõnedki pikale veninud suhete sasipuntrad lahti sai harutatud, lugesin Psalmi 23 ja mu hing täitus rahuga. Usule tulles, olin 24-aastane, aga mäletan selgesti, et pastor Voldemar Rakles ütles mulle Tallinnas, Olevistes, kord järgmised kuldsed sõnad: “Meie Eesti on liiga väike ja samas vaimult liialt suur, et üles kasvatada järgmist jõuetute põlvkonda.” Seda mõtet kandsin ikka endaga vaimulikul tööpõllul töötades, erinevates kogudustes, mille teenimisse Issand mind ise läkitas.”

2025. aasta oktoobris möödub pastor Kiviloo sõnadele kirjutatud laulu sünnist “Jeesus, iga päev Su armu näen” 57-aastat.

Kui tahad Jumalat
naerma ajada, siis räägi
Talle oma plaanidest.

Juudi vanasõna